

Quên đi.

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Cuộc sống luôn nhộn nhịp, vui tươi và tràn đầy màu sắc.

Ôm làm gì buồn phiền và nước mắt.

Sáng chủ nhật, Linh kéo tấm rèm cửa sổ thêu hoa diên vĩ tím.

Nắng nhạt tràn qua lớp kính mỏng thấm vào sàn gỗ, thấm vào ga trải giường xanh lam. Gót chân trần đặt trên nền nhà mát lạnh, đôi dép lê được xếp gọn gàng dưới chân giường đang bắt chút nắng sớm. Đã từ lâu Linh không còn thói quen đi dép trong nhà, chẳng phải anh ấy luôn đi chân đất lúc vào nhà sao ?

Cảm nhận được cơ thể có chút ấm áp của nắng, cô khẽ gạt chốt, mở rộng cánh cửa sổ bằng kính. Gió lùa vào phòng cuộn tung bức hoa diên vĩ lớn in trên rèm cửa, vài chiếc lá vàng quá giang nhẹ nhàng đáp xuống đất, đáp trên chiếc giường xanh lam. Mái tóc đen dài nhẹ bay, ánh lên từng sợi màu đồng như đang tỏa sáng.

Gió nhẹ dần rồi biến mất, thật nhanh chóng.

Linh đứng nhìn khu vườn sau cửa sổ một lúc, cô suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra, vài hình ảnh từ đâu bỗng chốc ùa về, sống động như mới hôm qua. Anh ngồi trên chiếc ghế gỗ ở phòng khách ngắm cô đứng bên giá vẽ, ngón tay dính đầy màu sắc của cô, lúc ấy cô đang vẽ một cây Fuji Zakura. Đến chuyện xảy ra ba năm trước, cũng chính căn phòng khách ngoài kia. Cô mở khóa cửa vào nhà và hoảng hốt khi thấy đồ đạc lung tung, ly chén đổ vỡ, khung ảnh nằm dưới đất cùng vài vệt máu đã khô trên tấm thảm trải sàn trắng tinh.

Linh chợt bật cười, nhìn xuống đôi bàn tay của mình. Là máu của cô, những vệt nâu sẫm trên tấm thảm trải sàn là của cô.

Làm sao Linh có thể quên được quãng thời gian đó, khoảng thời gian có anh

bên cạnh, khoảng thời gian... có anh bên cạnh.

Kí ức...

Lúc đó Linh chưa có nhà riêng, vẫn đang học đại học, tranh vẽ chưa ai mua và ở trọ trong căn nhà nhỏ với vài người bạn. Cô tình cờ thấy anh khi đang cùng nhóm bạn vẽ trang trí tường cho một quán cà phê. Anh hơn cô bảy tuổi, trưởng thành, phong độ, lớn lên trong gia đình giàu có và công việc ổn định.

Linh đã để ý đến anh từ lần đầu bước vào quán, người đàn ông đó trông rất thu hút. Thỉnh thoảng cô vẫn quay lại quán uống cà phê, có lúc đi cùng bạn, có lúc đi một mình và lần nào cũng thấy anh ngồi ở bàn thứ ba cạnh cửa sổ, chỉ ngồi đúng một vị trí đó. Cô nghĩ mình chỉ nhìn thế thôi, quan tâm từ xa thế thôi chứ chưa bao giờ nghĩ sẽ được anh để ý đến.

Nhưng mùa đông vẫn còn có nắng ấm, chuyện gì xảy ra sau này làm sao cô biết được.

Buổi chiều hôm đó thời tiết rất xấu, mưa bão sấm chớp gầm lên như muốn nuốt chửng mọi thứ. Anh rời khỏi quán, vô ý đánh rơi một cuốn sổ nhỏ. Cô là người đầu tiên nhìn thấy, theo phản xạ liền nhặt lấy rồi chạy đuổi theo anh. Anh đi rất nhanh chỉ thoáng chốc đã mở cửa chiếc xe hơi đen đen đậu bên đường và chuẩn bị rời đi. Cô vội đập cửa sổ, ra hiệu cho anh hạ kính xuống. Mưa vẫn hối hả xối xuống lưng cô, vừa rát vừa lạnh buốt. Linh cuộn cuốn sổ nhỏ vào trong vạt áo khoác để nó không bị ướt. Cửa kính vừa mở một khe nhỏ Linh đã nhanh chóng nhét cuốn sổ vào trong xe rồi quay người chạy về phía mái hiên của quán cà phê. Lúc cô vào được trong quán, giữ nước mưa trên tóc thì xe của anh đã đi từ bao giờ.

Chuyện của cô và anh gắn với những cơn mưa, thật buồn cười vì chưa bao giờ Linh tưởng tượng ra cuộc sống của mình lại sướng như vậy.

Ba tuần sau khi Linh trả cuốn sổ nhỏ cô vẫn chưa gặp lại anh.

Có một hôm trời mưa, quán cà phê đóng cửa và cô đang đứng lơ ngơ trú mưa dưới mái hiên. Tóc ướt, quần áo dính bùn xám, và đang lạnh run người.

Cô nghe có tiếng giày tiến lại gần từ phía trái, nhanh nhẹn và mạnh mẽ.

Linh quay người sang, thật không ngờ anh lại xuất hiện vào lúc này và chứng kiến tình cảnh thảm hại của cô. Linh xấu hổ lùi lại một bước, quay mặt ra phía trước cố giữ vẻ bình tĩnh như hai người đứng đang trú mưa cùng nhau.

Mùa đông của Linh hình như bắt đầu có chút nắng ấm.

Anh đến bên cạnh cô, cởi áo ngoài khoác lên vai cô và từ tốn nói :

” Xe của tôi ở kia, để tôi đưa cô về.”

Lên xe một người lạ mặt. Cô ngập ngừng một chút, bối rối nhìn anh. Anh cũng hiểu ý liền lấy điện thoại di động ra.

” Cô lưu số điện thoại của tôi lại, có thể chụp hình biển số xe để đề phòng. Ngoài ra tôi còn danh thiếp ở trên xe, sau khi lên xe sẽ đưa cho cô xem.”

Cô nhìn anh mỉm cười, không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy.

Anh đứng ngắm cô cười một lúc, khóe miệng cũng cong lên. Anh vỗ vai cô :

” Đi thôi.”

Kể từ hôm đó mỗi lần gặp nhau ở quán cà phê anh lại đưa cô về nhà. Linh tự nhận thấy hai người rất hợp nhau, nói chuyện cũng rất thoải mái vui vẻ.

Khoảng thời gian đó cô mới bắt đầu hiểu thế nào là tình yêu. Mỗi lần ra quán cà phê, ngồi vào bàn chờ anh đến lại hồi hộp lấy gương ra chỉnh tóc một chút. Có những ngày anh không đến cô thất thần ngồi khuấy cốc cà phê đến khi nguội lạnh.

Nỗi nhớ dấy lên trong lòng ngày càng nhiều, không giống với cái nhớ gia đình khi xa nhà, không giống nỗi nhớ con bạn thân lúc nó đi du học. Cảm giác này thật lạ lẫm, thật buồn...

Một thời gian sau Linh quyết định nói tình cảm của mình với anh. Cô nghĩ nếu cứ giấu mãi không phải cách hay, không hay cho cô và cũng không biết anh nghĩ gì. Kết quả là kết quả, dù có đến đâu nhưng biết rõ còn hơn cứ phải mịt mờ như sống trong đáy nước.

Linh vẫn nhớ cái ngày ngập ngừng nói thích anh ở bàn thứ ba cạnh cửa sổ, hồi hộp và lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh buốt.

Anh đã chấp nhận tình cảm của cô, một cách thoải mái và vui mừng.

Linh gần như hạnh phúc đến phát khóc, cô cũng không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy.

Mùa đông của cô có lẽ đã được ánh nắng sưởi ấm đến tan biến mất rồi.

Những chuyện xảy ra sau đó cô không bao giờ quên được. Anh thật sự là người đàn ông tuyệt vời.

Anh kiên nhẫn đứng chờ Linh tán gẫu với đứa bạn để chờ cô về. Nghe giọng cô bị khàn trong điện thoại anh chạy đi mua thuốc ngay trong buổi tối. Anh cùng cô nấu ăn, cùng cô trồng mấy khóm hồng nhung trong góc vườn, anh xới đất cho cô gieo vài hạt cải nhỏ.

Anh còn hôn lên tóc Linh mỗi khi cô than thở mệt mỏi. Mặc dù anh rất bận, cô luôn biết công việc của anh bận rộn nhưng vẫn cố gắng giành thời gian cho cô.

Anh có thuê một căn nhà dành lúc nghỉ ngơi sẽ kéo cô đến đó. Căn nhà thật tuyệt, rèm cửa có hình hoa diên vĩ tím cô thích, có cả giá vẽ và cọ, có cả màu bột và sơn dầu cùng rất nhiều sách. Phòng khách có chỗ treo khung ảnh của hai người cùng thảm lót sàn màu trắng. Đó là nơi cô trồng hoa hồng trong góc vườn và vài luống rau cải cạnh hồ nước nhỏ.

Anh ngồi ở ghế gỗ trong phòng khách, ngả người thoải mái trên lưng ghế cùng một cuốn sách, Linh đứng cách đó không xa bận bịu với khay màu và giấy.

Tuy hạnh phúc với Linh như vậy nhưng cuộc sống của anh đâu phải chỉ có mình cô. Anh còn rất nhiều thứ quan trọng khác...

Như gia đình và cha mẹ.

Cha mẹ anh từ bàn tay trắng gây dựng sự nghiệp, nuôi con cái khôn lớn. Cha anh là một người đàn ông mẫu mực. Anh luôn tự hào mỗi khi nhắc đến ông,

là người anh không bao giờ cãi lời.

Ông luôn muốn có những người con dâu giỏi giang, thông minh biết quán xuyến việc gia đình và cả công việc riêng. Như chị dâu của anh là một điển hình.

Nhưng Linh lúc đó chỉ là một con bé chưa tốt nghiệp đại học. Tất nhiên cha anh không đồng ý việc con trai mình yêu đương với một sinh viên đại học, tuổi tác cũng cách nhau quá lớn so với ý kiến của ông. Hơn nữa trong thời gian này anh phải tập trung vào công việc để có những vị trí cao trong công ty.

Cô bỗng nhiên trở thành gánh nặng của anh sau hơn một năm hẹn hò, anh phải chịu áp lực công việc và cả áp lực từ phía gia đình vì cô.

Linh vẫn nhớ lần đầu tiên anh cúi gắt với cô. Linh lại còn trẻ, còn cứng đầu và nhiều nông nổi. Rồi những trận cãi vã xảy ra nhiều hơn, nhiều đến nỗi dường như anh thấy mệt mỏi mỗi khi có cô ở bên cạnh.

Thế đấy, cây dâu phải lúc nào cũng xanh tốt, lá xanh ngả vàng và rơi đầy dưới gốc. Thân cây với những cành khô trong gió lạnh. Mùa đông lại về.

Anh không ở căn nhà đó nữa, lúc về có chăng chỉ một mình cô, hình như anh muốn tránh mặt cô để tập trung vào công việc. Không có cô chắc anh sẽ thanh thản hơn.

Linh đã mất đi thứ gì đó trong lòng, nhiều lúc nghĩ đến anh lại thấy khó thở, phải gồng tay tự dấm nhẹ vào ngực mình.

Có lẽ mùa đông đã quay về thật rồi, cô lạnh quá.

Chia tay.

Tình trạng tồi tệ đó vẫn tiếp diễn đến hai tháng sau, cô và anh không gặp nhau một lần nào.

Linh cảm thấy mình như một con ngọc, cái gì mà công việc chứ ? Phải rồi ngày trước dù rất bận anh vẫn còn thời gian quan tâm đến cô cơ mà.

Nói trắng ra hay là anh đã chán cô, thứ tình cảm thoáng qua của anh đã kết thúc.

Anh bỗng nhiên gọi cho cô sau nhiều tháng không gặp và nói chia tay.

Tốt lắm, cô bắt đầu và anh kết thúc.

Lần đầu tiên cô uống rượu nhiều như vậy, cô về căn nhà cũ dùng cốc, xẻng nhổ hết tất cả những khóm hồng hung lên. Cô gọi điện bảo anh đến nói chuyện. Anh tỏ ý không muốn nhưng vì thấy cô say nên chấp nhận để không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Mới hôm qua cô thấy anh nắm tay một người phụ nữ xinh đẹp đi vào nhà hàng gần công ty, đúng như cái cách con dâu mà cha anh chọn. Hai người rất thân mật, rất tình cảm.

Cô cúi đầu quay đi. Ừ, thôi thì cho qua.

Hôm sau anh gọi điện nói chia tay, cô hỏi lí do anh không trả lời.

Linh đã mắng chửi anh rất thậm tệ vào đêm hôm đó. Cô xé những bức tranh vẽ của mình và những cuốn sách anh thích đọc. Cô đã gào lên rất nhiều lần, đã hỏi anh rất nhiều :

” Tại sao không nói anh đang quen người khác ? Anh không dám nhận sao ?”

Anh nhìn cô tóc tai bù xù, nước mắt và phần nộ đứng trước mặt. Lạnh nhạt buông một câu :

” Tôi thấy không cần thiết phải nói.”

Cô gạt nước mắt trên má. Anh coi cô là thứ gì chứ, chẳng phải hai người từng hẹn hò sao ?

Anh tiếp tục kết thúc mọi chuyện :

” Tôi biết trong việc này em là người chịu thiệt, nếu sau này em cần giúp đỡ về công việc hay tiền bạc, gọi cho tôi, tôi sẽ giúp.”

Anh lấy những bức ảnh hai người chụp chung, dọn những cuốn sách và tranh cô đã xé mang ra ngoài, đặt vào đám cây hồng nhung bị nhổ và châm lửa. Anh đã đốt hết tất cả mọi thứ liên quan đến hai người.

Như anh chưa từng yêu cô, như cô chưa từng trả anh cuốn sổ nhỏ vào buổi chiều mưa.

Anh ra khỏi nhà và gọi điện cho người bạn thân của cô đến.

Linh thần thờ một lúc, cô nhìn lên những bức ảnh còn sót lại, chỉ còn một hai tấm cô chụp một mình. Linh tức giận vứt chúng xuống đất, cảm thấy quá khứ như đang cười nhạo mình, cô không còn làm chủ được bản thân nữa. Đau đớn, tức giận và nuối tiếc.

Cô gạt đổ chai rượu, tiếp tục đập phá giá vẽ, hất đổ những lọ màu. Hai người bạn của cô đến cố gắng kéo cô ra khỏi đồng hỗn độn đó.

Linh cầm những mảnh thủy tinh vương vãi dưới đất ném vào người hai đứa bạn và mắng chúng nó. Mặc kệ thủy tinh đâm vào tay, mặc kệ hai đứa nó có bị thương hay không. Cô không còn biết xung quanh có những ai nữa.

Con bạn thân tiến đến tát vào mặt cô một cái.

Linh dừng lại và im lặng, ngồi xuống tấm thảm trắng giữa những khung ảnh và mảnh thủy tinh vỡ, máu từ lòng bàn tay chảy xuống thấm vào màu trắng dưới nền nhà.

Sau đó cô được đưa về nhà trọ thế nào cũng không biết.

Quên đi.

Buổi sáng hôm sau lúc mở cửa căn nhà đó cô mới bàng hoàng nhận ra đã đập phá bao nhiêu đồ đạc. Cô lặng lẽ dọn dẹp tất cả và bỏ đi.

Sau này cô không gặp anh nữa và cũng không muốn gặp.

Cô ra trường, trưởng thành và kiếm được tiền từ những bức vẽ. Bạn bè cô cũng dọn ra ở riêng khi chúng nó ổn định cuộc sống. Linh quay về căn nhà đã ở cùng anh ngày xưa, liên lạc với người chủ cho thuê và mua lại nó.

Đã bao nhiêu buổi sáng cô mở cửa sổ, nhìn ra vườn thế này và nghĩ về anh. Mỗi lần nghĩ là một lần buồn, một lần khóc.

Thật may thời gian đó Linh còn có bạn bè xung quanh. Con bạn thân nhất lúc nào cũng lải nhải, lúc nào cũng nói :

” Ai bảo mày yêu phải một thằng khốn nạn. Còn đây đưa tử tế cho mày khóc, sao lúc tao thất tình, lúc bạn tốt của mày ngã gãy tay mày không khóc ? Giờ mày vật vã khóc lóc vì một thằng khốn nạn.”

Nó trách móc Linh còn nhiều hơn là an ủi, nhưng từ ngày hôm đó cho đến tận bây giờ nó vẫn luôn chăm sóc cho cô. Mỗi khi cô khóc nó đều im lặng ngồi bên.

Ba năm như vậy trôi qua, cô nhận ra anh không phải là tất cả của cô.

Cây mọc lá xanh và mùa xuân đến. Nếu muốn mùa xuân chỉ cần chờ nó đến và vui vẻ chào đón. Linh đâu cần phải sống mãi trong mùa đông giá lạnh.

Cô còn trẻ, còn nhiệt huyết, còn bạn bè và tương lai. Không thể vì anh mà làm ảnh hưởng đến những thứ tuyệt vời đó.

Coi anh là một kỉ niệm đẹp, một kỉ niệm khó quên trong cuộc đời của cô. Thử hỏi có mấy người được trải qua chuyện tình gắn với những cơn mưa như thế. Dù có kết thúc nhưng nó vẫn rất đẹp, có đủ ngọt, bùi, đắng, cay. Như một trải nghiệm đáng quý của cuộc sống

.

Đã ba năm trôi qua, hoa tàn lại nở ba lần. Hồ nước nhỏ vắng lặng bỗng có cây loa kèn mọc bên. Khu vườn đậm chồi xanh tốt đón sương sớm trong vắt từ thình không. Mai chiếu thủy nhỏ nở hoa thơm ngát.

Mọi vật đều thay đổi, cô cũng không thể nào trọn vẹn mãi một cảm giác trong tim.

Linh tiếp tục trồng những khóm hồng nhưng ở góc vườn.

Trồng luống rau cải cùng vài cây cà chua, mấy đĩa bạn hầu như đĩa nào

cũng thích ăn cà chua.

Cô vẽ lại bức tranh cây Fuji Zakura và treo trong phòng khách. Ngồi lên chiếc ghế anh hay ngồi, đọc sách và uống cà phê. Vẫn giữ thói quen đi chân đất trong nhà.

Bây giờ nghĩ về anh đã không còn đau, không buồn, không khóc nữa. Linh giữ được một khoảng lặng bình an.

Sinh nhật của cô, bạn bè kéo về nhà chơi luôn nhắc lại cái đêm cô thất tình uống say rồi đập phá đồ đạc, ném cả thủy tinh vào người khác.

Chúng nó cười ầm lên, tả cô nhưng người rừng lạc vào thành phố. Thật xấu hổ. Cô cũng ngượng nghịu cười theo.

Cuộc sống luôn nhộn nhịp, vui tươi và tràn đầy màu sắc.

Ôm làm gì buồn phiền và nước mắt.

Để anh ấy đi thôi...

Trần Trang.